

[Finansministeren.]

aldrig nægtet det. Det vil jeg gerne sige til det ærede medlem for det tilfælde, at det ærede medlem har andre tanker, der skal udformes i forslagsform.

Men det spørgsmål, der her er til diskussion, er nu ikke så svært. Det drejer sig om, hvorvidt det skal være — og jeg går ud fra, at det ærede medlem har et standpunkt hertil — som der står i § 4, stk. 2, at

„Indbetalingen af forskud på indkomstskat vil i størst muligt omfang være at afskrive på allerede pålignede indkomstskatter.“,

eller det skal være sådan, som man øjensynlig har tænkt, da man regnede eksemplet igennem i bemærkningerne, at forskudsbeløbet skal afskrives på skatten for det kommende skatteår. Det ærede medlem må jo nok kunne sige, om det er det ene eller det andet system, man ønsker, især når virkningerne — som jeg redegjorde for før — er højst forskellige, efter som man anvender den ene eller den anden fremgangsmåde.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen sagde, at der var ingen grund til at gå i dybden med diskussionen her; det er der naturligvis heller ikke, men det kunne dog være meget rart for tingets medlemmer og befolkningen at få klarlagt, hvad meningen med forslaget er.

Der er et andet principielt spørgsmål i forbindelse med dette, idet man siger, at det kan da ikke være så betænkeligt, at skattemyndighederne skal vejlede skatteyderne. Nej, det er ikke betænkeligt, at skattemyndighederne skal fortælle en skatteyder, at det går sådan og sådan med skatten, hvis skatteyderen vil optræde på den og den måde; men jeg synes nok, det i høj grad er betænkeligt, at skattemyndighederne skal til at tage stilling for skatteyderen til, om han skal indbetale et forskud af den størrelse eller af den størrelse, for derigennem får skattemyndighederne et ansvar for, hvilken skat der skal betales af skatteyderen, og hvorledes den skal betales. Nu kunne man sige, at hvis skattemyndighederne gennem indgående beregninger kunne nå frem til at foreslå et forskud netop af den størrelse, som både skatteyderen bedst, ville ordningen være udmærket. Men det er her, den store vanskelighed ligger: skattemyndighederne kan ikke, selvom vil-

jen dertil skulle være den bedste, råde skatteyderen, af den grund at der er ingen, ikke engang skatteyderen selv, der ved, hvor stor hans indkomst vil være i de efterfølgende år. Dette punkt synes jeg ikke man så let kan gå uden om.

Det er sagt af de ærede forslagsstillere, at den foreslåede ordning må da hjælpe i de tilfælde, hvor man i et enkelt år har en merindtægt. Men det er netop problemet: Hvor tit ved skatteyderne, at det kun er i et enkelt år, de har denne merindtægt? Langt det mest almindelige er — og det har det også været de foregående år — at det drejer sig om en jævn indtægtsstigning over en lang årrække, og i disse tilfælde er det ikke muligt med nogen nøjagtighed at beregne, hvor stort et forskud man skal indbetale. Grunden til, at jeg mener, man skal være forsigtig med at pålægge skattemyndighederne denne opgave, er altså ikke, at jeg ikke mener, skattemyndighederne skal bistå skatteyderne, når de kommer og ønsker råd om noget, skattemyndighederne kan svare på.

Jeg mener altså stadig, at man skal være meget forsigtig med at gennemføre et forslag af denne karakter.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Møller): Jeg synes, det er, som om man i debatten kredser for meget om den tanke, at danske borgere ikke selv kan finde ud af, hvad der passer ind i deres interesser. Jeg synes, at folketinget burde gennemføre dette lovforslag og dermed give borgerne tillid til sig selv og vise, at folketinget har tillid til borgerne. Det er en mærkelig betragtning, der er fremsat gang på gang under debatten: at vi kan risikere, at nogle borgere kommer galt afsted og kommer til at betale for meget, i det tilfælde de forudbetaler et forkert beløb. Det bliver da til syvende og sidst borgernes egen affære. Vi opfordrer dem jo ikke til det; vi siger ikke, de skal gøre det; vi siger: nu står denne mulighed jer åben, og når dette lovforslag er vedtaget, har I ikke længere den undskyldning, at det ikke kan betale sig at arbejde, for I kan gå hen og forudbetale et beløb, så I kan trække mere fra på selvangivelsen det første år.

Jeg synes egentlig også, at den højtærede finansministers indvendinger mod forslaget